

handlede første Gang med Kergentzeff i Dagene fra den 25. til 28. Juli i Stockholm.

Det omtalte Modforslag, som den danske Delegation overgav Kergentzeff, kom til at danne Basis for den følgende Tids Forhandlinger, og dets Hovedlinier skal derfor nævnes. Ud fra Hovedsynspunktet, at Danmark intet Motiv kunde have til Genoptagelse af den politiske Forbindelse med Rusland, men alene kunde have Grund til Genoptagelse af Handels-samkvetmet, havde man søgt at sikre Erhvervslevet paa bedste Maade. Mod tilsvarende Ret for Sovjetrusland skulde der aabnes Erhvervene Adgang til i Rusland at have en Delegation, som skulde sikre Erhvervenes Interesser og virke for deres videre Udvikling samt beskytte de Undersaatters Interesser, som henvendte sig til den om Hjælp. Delegationen skulde i disse Øjemed have Adgang til Myndighederne. Af let forstaaelige Grunde forlangte man, at Medlemmerne af Delegationen først og fremmest skulde være Erhvervsrepræsentanter, skulde være af hjemlig Nationalitet, skulde godkendes paa Forhaand, og at der skulde kunne nægtes dem Ret til yderligere Ophold, hvis Landets Interesser krævede det, eller hvis vedkommende ikke forholdt sig i Overensstemmelse med Overenskomsten, at de sikredes mod Arrest og Undersøgelse — Krav, der vel kunde være god Grund til at stille overfor Sovjetmyndighederne —, at de frit skulde kunne forlade Landet og medtage deres Ejendom. Lederen af Delegationen skulde være fritaget for Skat, og de øvrige Medlemmer og andre Personer, som maatte faa Adgang til Landet for at drive Handel, skulde nyde national Behandling eller Mestbegunstigelse i saa Henseende. Delegationslederne skulde have Ret til at telegrafere med Ciffer, og deres Telegrammer skulde nyde Forret for andre Telegrammer i samme Omfang som Telegrammer fra fremmede Regeringers officielle Repræsentanter; de skulde kunne udstede og visere Pas og indenfor visse Grænser kunne anvende Kurer. Medlemmer af Delegationen skulde ikke blot selv være forpligtet til at afholde sig fra politisk Propaganda af enhver Art, men skulde ogsaa garantere for deres Personale i saa Henseende.

En saadan Delegation skulde altsaa i Virkeligheden være det Centrum, hvorfra man kunde sikre og beskytte det rolige Handels-samkvet. Disse Forhold havde man yderligere sikret ved en Række han-

delspolitiske Bestemmelser, som hjemlede alle Personer, der i Henhold til Overenskomsten fik Adgang til Landet, de Rettigheder og Lempelser og den Beskyttelse, som var nødvendig for dem, for at de kunde drive Handel, naturligvis indenfor det paagældende Lands Love. Der tilsikredes Skibsfarten Beskyttelse og god Behandling med Hensyn til Mandskab og Ladning, med Hensyn til Kul, Kajplads, Reparationer o. s. v. Man forlangte Mestbegunstigelse med Hensyn til Told, med Hensyn til Transport i Almindelighed og Transitering af Varer og foreslog Genaaabning af Post- og Telegrafforbindelsen paa regelmæssig Maade. Man fordrede, at Varer eller Ejendom, som tilhørte det ene Lands Borgere, ikke kunde nationaliseres i det andet Land, og at Ejendom, som faktisk ikke var nationaliseret, samt at Ejendom, som var nationaliseret men kunde identificeres, skulde udleveres. Endelig krævedes Tilsagn om, at yderligere Nationalisering af dansk Ejendom ikke skulde kunne finde Sted, samtidig med visse begrænsede Tilsagn om, at man ikke vilde beslaglægge russisk Guld eller lignende.

Hvad Erstatningsspørgsmaalet angik, som man umuligt kunde vente at faa definitivt afgjort ved denne Overenskomst, stillede man det ikke ubillige Forlangende om Behandling som mestbegünstiget Land. Overenskomsten skulde efter 6 Maa-neders Forløb være opsigelig med 3 Maa-neders Varsel.

Det viste sig straks ved Forhandlingernes Begyndelse, at Kergentzeff principielt stod paa et helt andet Standpunkt. Han vilde have en politisk Overenskomst og nærede ingen som helst Interesse for den handelspolitiske Side. Fra russisk Side gjordes der saaledes Indvending mod selve vort Udkasts Titel „Dansk-russisk Handelsoverenskomst“. Ordet „Handel“ maatte overhovedet ikke anvendes. Under Debatten herom lagde han ikke Skjul paa, at det, han ønskede, var en Overenskomst, som kunde træde i Stedet for en de jure Anerkendelse, og han var for saa vidt ærlig. Han vilde kun finde sig i en Godkendelse for Delegationens Overhoved, vilde have ham betegnet, ikke som af os foreslaaet, som officiel Handelsrepræsentant eller erhvervsdelegeret, men som officiel Repræsentant eller endnu bedre plénipotentiaire Repræsentant, en Betegnelse, som ligger lige op til den for regulære Gesandter gængse. Denne Mand skulde anerkendes som Ruslands eneste lovlige Repræsentant. Et saadant Ønske var fra rus-